

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

Let. N.6

ODPIS

do p. 25.07.

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

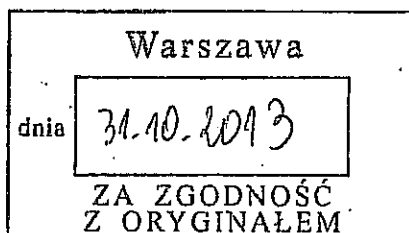
Przewodniczący Sędzia WSA	Danuta Kania (spr.)
Sędziowie WSA	Adam Lipiński
	Ewa Marcinkowska
Protokolant starszy sekretarz sądowy	Aneta Duszyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2013 r.
sprawy z wniosku Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
o uzupełnienie i sprostowanie oraz wykładnię wyroku Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie
z dnia 11 marca 2013 r. sygn. akt II SAB/Wa 503/12
postanawia:

oddalić wniosek w całości

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

RADCA PRAWNY

Małgorzata Wzrostek-Romańczuk
WA-4349

100

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2013 r. sygn. akt II SAB/Wa 503/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekając w sprawie ze skargi Daniela Pietrzaka na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. (zarejestrowanego pod nr BSA.III-0614-2731/12) o udostępnienie informacji publicznej: (1) zobowiązał Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania wniosku Daniela Pietrzaka z dnia 7 listopada 2012 r. o udostępnienie informacji publicznej w zakresie - pkt 4 wniosku w części dotyczącej wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 r. i 2012 r. przez Sąd Najwyższy, opiewających na kwotę powyżej 1000 zł, za wyjątkiem umów zawartych w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, wymienionych w piśmie organu z dnia 10 grudnia 2012 r. oraz w zakresie - pkt 5 wniosku w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami postępowania; (2) stwierdził, że bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa; (3) w pozostałym zakresie postępowanie umorzył; (4) zasądził od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na rzecz Daniela Pietrzaka kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Odpis powyższego wyroku wraz z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu został doręczony Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego w dniu 15 kwietnia 2013 r.

Wnioskiem z dnia 29 kwietnia 2013 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wystąpił o:

- 1) uzupełnienie lub sprostowanie niedokładności wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 2 jego sentencji,
- 2) o wyjaśnienie niektórych wątpliwości związanych z rozstrzygnięciami i uzasadnieniem tego wyroku.

Kierując się treścią art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158, art. 159 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), dalej powoływanej jako: „P.p.s.a.”, w związku z art. 149 § 1 P.p.s.a., odczytywanym także w kontekście art. 154 § 1 P.p.s.a., organ wniosk:

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

1) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 tego wyroku przez dodanie określenia: „w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), albo w trybie i na zasadach określonych w ustawie szczególnej w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej ustawy [w tym ostatnim wypadku przez jednoczesne wskazanie takiej ustawy szczególnej] to jest:

albo przez udostępnienie dokumentów stanowiących treść:

A. wszystkich umów prawa cywilnego opiewających na kwotę powyżej 1000,- zł zawartych przez Skarb Państwa - Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012 w inny sposób niż określony w przepisach o zamówieniach publicznych,

B. umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na stanowiskach:

a. radców prawnych,

b. Szefa Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,

c. Dyrektora Biura Administracyjnego,

d. Dyrektora Biura Finansowego,

e. Dyrektora Biura Gospodarczego,

f. Dyrektora Biura Informatyki,

g. Dyrektora Biura Kadr,

h. Dyrektora Biura Organizacyjnego

albo przez wydanie decyzji dopuszczonej treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w związku z jej art. 5”,

2) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 tego wyroku przez dodanie określenia: „w zakresie wskazanym w punkcie 1 wyroku”, lub - w wypadku uwzględnienia w całości lub w części powyższego wniosku nr 1 - przez dodanie określenia: „w zakresie wskazanym w punkcie 1 tego wyroku w brzmieniu obecnie mu nadanym”, a także przez wskazanie dnia, od którego, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Sąd Najwyższy - Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pozostaje w stanie bezczynności w rozpoznaniu części wniosku Daniela Pietrzaka o udostępnienie określonych informacji w sposób i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) lub - ewentualnie - w innej ustawie szczególnej przez wyraźne wskazanie takiej innej ustawy szczególnej,

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

3) o wyjaśnienie wątpliwości związanych z rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 1 tego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

a. czy realizacja wymaganego w punkcie 1) wyroku obowiązku „rozpoznania” określonych w nim fragmentów wniosku Daniela Pietrzaka z dnia ... może nastąpić przy uwzględnieniu wynikającego, w szczególności z norm prawa europejskiego, obowiązku „pseudonimizacji” niektórych danych w zakresie niezbędnym dla ochrony wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonywania pracy, prawa prywatności, w tym danych osobowych, gwarantowanego także (m.in.) art. 18, art. 20, art. 24, art. 30, art. 31 ust. 1 i ust. 2, art. 35 ust. 1 i ust. 2, art. 47 i art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?,

a jeżeli tak,

b. czy wymagane w tym punkcie wyroku rozpoznanie części wniosku Daniela Pietrzaka może nastąpić przez ewentualne udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach dotyczy osób, które były nimi w dacie złożenia przez Daniela Pietrzaka jego wniosku, czy również/albo były lub będą nimi:

- w dniu wyrokowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tej sprawie,

- w dniu uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie,

czy (też),

- w okresie między dniem uprawomocnienia się tego wyroku, a 14 dniem od daty doręczenia tego wyroku po jego uprawomocnieniu się wraz z aktami sprawy?”

4) o wyjaśnienie wątpliwości dotyczących trzeciego punktu rozstrzygnięcia tego wyroku i związanej z nim części uzasadnienia owego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy punkt 3 rozstrzygnięcia tego wyroku dotyczy również zarzutu bezczynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania żądań Daniela Pietrzaka ujętych w punkcie 3 jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., to jest w zakresie przedstawienia wnioskodawcy zespołu danych mogących uchodzić za

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

zgodne z żądaniem o: „wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 i 2012 r. przez Sąd Najwyższy (jako *stationes fisci* Skarbu Państwa) z zaznaczeniem, że przy zakupie materiałów dopuszcza ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach publicznych, natomiast przy zamówieniu usług wnosi o szczegółową informację co do każdej umowy?” oraz

„Z jakim dniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie łączy początek biegu terminu na rozpoznanie złożonego drogą elektroniczną określonego wniosku Daniela Pietrzaka, a także dlaczego przy ustalaniu faktu upływu tego terminu przed wniesieniem przez Daniela Pietrzaka skargi na bezczynność Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowiącej przedmiot rozpoznania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tej sprawie, wykluczono - a priori - możliwość wystąpienia tego rodzaju okoliczności, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a.?”

5) o rozpoznanie wniosków ujętych w punktach 1) - 4) niniejszego pisma w możliwie krótkim terminie.

W motywach wniosku przedstawiono obszerną argumentację mającą przemawiać za jego uwzględnieniem.

Wskazano w szczególności, że ani z sentencji, ani z uzasadnienia przedmiotowego wyroku nie wynika wyraźnie do dokonania jakiego rodzaju czynności został zobowiązany Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a także w ramach jakiego rodzaju procedury miałyby być owe czynności dokonane tak, aby stanowiły rozpoznanie wniosku z dnia 7 listopada 2012 r.

Podkreślono, iż obecne brzmienie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 sentencji wyroku, gdyby doszło do jego uprawomocnienia się, uniemożliwia Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego właściwe wykonanie zobowiązania, które Sąd chciał zawrzeć lub zawarł w tym punkcie wyroku.

Nadto wskazano, iż w sytuacji braku przedstawienia wprost w sentencji wyroku dnia, od którego ma miejsce stan bezczynności organu, nie wydaje się uprawnione mówienie o stanie bezczynności lub przewlekłości postępowania przed organem władzy publicznej w załatwieniu określonej sprawy, a tym bardziej formułowanie jakichkolwiek ocen, czy ustalony przez sąd stan bezczynności organu ma cechy rażącego naruszenia prawa.

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

Wskazano nadto, że bez wyjaśnienia wątpliwości ujętych w pytaniach postawionych w komparycji wniosku nie można zdaniem organu wywiązać się z obowiązków nałożonych przez Sąd - także po postulowanym ich doprecyzowaniu przez Sąd - bez narażania się na zarzut naruszenia uregulowań szczególnych, bądź zarzut braku zrozumienia rzeczywistej woli Sądu lub woli wnioskodawcy.

Obecny na rozprawie pełnomocnik Sądu Najwyższego doprecyzował treść żądania wniosku wskazując, iż organ w pkt 1 wniosku wnosi zarówno o uzupełnienie, jak i o sprostowanie wyroku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć należy, że wobec treści żądania wniosku rektyfikacyjnego Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (m.in. o uzupełnienie wyroku) oraz podjętego przez Sąd rozstrzygnięcia, uzasadnieniu z urzędu podlega jedynie postanowienie w części oddalającej wniosek o sprostowanie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. sygn. akt II SAB/Wa 503/12 oraz o wyjaśnienie wątpliwości co do treści ww. wyroku (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2009 r., sygn. akt II OZ 537/09, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Na marginesie, godzi się jednak zauważyć, że w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu o uzupełnienie ww. wyroku w trybie art. 157 P.p.s.a. Sąd orzekł bowiem o całości skargi, zaś treść żądania wniosku wykraczała poza zakres przedmiotu sprawy rozstrzygniętej ww. wyrokiem.

Przepis art. 156 § 1 i 2 P.p.s.a. stanowi, iż sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Sprostowanie sąd może postanowić na posiedzeniu niejawnym. O sprostowaniu umieszcza się wzmiankę na oryginale wyroku, a na żądanie stron także na udzielonych im odpisach. Dalsze odpisy powinny być zredagowane w brzmieniu uwzględniającym postanowienie o sprostowaniu.

Ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie ogranicza prawa do sprostowania orzeczenia żadnym terminem, co oznacza, że można go dokonać w każdym czasie.

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

Istotą sprostowania jest wyeliminowanie błędów, o których mowa w art. 156 § 1 P.p.s.a., a które zawiera orzeczenie - jego sentencja, czy też uzasadnienie, przy czym nie może ono prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia.

Wykładnia gramatyczna powołanego przepisu wskazuje, że wszystkie opisane w nim nieprawidłowości muszą mieć charakter oczywisty, tzn. niebudzący wątpliwości, bezsporny i pewny. Oczywistość wadliwości może wynikać z samej natury niedokładności, błędu lub omyłki, jak również z porównania ich z innymi niebudzącymi wątpliwości okolicznościami.

Sprostowanie niedokładności (nieściśłości) wyroku, o co wnosił Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, może obejmować właściwe oznaczenie stron, dokładne wymienienie innych podmiotów występujących w postępowaniu lub pełnej ich nazwy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 1998 r., sygn. akt II CKN 817/97, publ.: OSNC 1999, nr 1, poz. 16). Za niedokładność może być uznane nieprawidłowe oznaczenie imienia strony, choćby było ono zgodne z oznaczeniem podanym w pozwie, jeżeli nie ma wątpliwości, że strona, która brała udział w procesie, nosi w rzeczywistości imię o innym brzmieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1964 r., sygn. akt II CR 194/63, publ.: OSNC 1965, nr 2, poz. 27). Niedokładność, która powinna być sprostowana, polega na nieuwzględnieniu w treści wyroku faktu uczestnictwa w rozprawie prokuratora, niezależnie od oceny strony co do działalności prokuratora w sprawie (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 maja 2005 r., II OZ 327/05, niepubl.).

Podkreślenia wymaga, że sprostowania niedokładności i innych błędów wymienionych w art. 156 § 1 P.p.s.a. nie można utożsamiać z żądaniem zmiany treści rozstrzygnięcia i uzasadnienia wyroku.

W świetle powyższych uwag, zdaniem Sądu, wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o sprostowanie niedokładności wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. sygn. akt II SAB/Wa 503/12 nie zasługuje na uwzględnienie.

Treść żądania wniosku nie dotyczy bowiem niedokładności w przedmiotowym wyroku w rozumieniu art. 156 § 1 P.p.s.a., które mogłyby podlegać ewentualnemu wyeliminowaniu w trybie określonym w ww. przepisie. Żądanie wniosku w istocie

Sygn. akt II SAB/Wa 503/12

zmierza do zmiany treści sentencji i uzasadnienia tego wyroku, co - jak wyżej wskazano - wykracza poza dyspozycję art. 156 § 1 P.p.s.a.

Zgodnie z art. 158 P.p.s.a., sąd który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści. Postanowienie w tym przedmiocie Sąd może wydać na posiedzeniu niejawnym.

Możliwość i potrzeba dokonania wykładni wyroku zachodzi wówczas, gdy jego treść sformułowana jest w sposób niejasny, mogący budzić wątpliwości co do samego rozstrzygnięcia, zakresu powagi rzeczy osądzonej, a także sposobu jego wykonania (por. B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Zakamycze 2006, str. 345). Wykładnia powinna więc zmierzać do usunięcia wątpliwości dotyczących nie tylko treści wyroku, ale także zakresu powagi rzeczy osądzonej, a przede wszystkim skutków, jakie ten wyrok ma wywołać.

Wykładnia wyroku nie może jednak prowadzić do uzupełnienia podjętego rozstrzygnięcia przez poszerzenie go o inne elementy, ani też do formułowania przez sąd dodatkowych motywów podjętego rozstrzygnięcia lub modyfikacji motywów poprzednio wskazanych. Przedmiotem wykładni mogą być jedynie rzeczywiste wątpliwości co do istoty rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia, a nie udzielanie odpowiedzi na kreowane przez stronę pytania; za szczególnie pozbawione podstaw prawnych uważa się domaganie się przez stronę dokonania wykładni wyroku stanowiącej w istocie polemikę z odmiennym, niż oczekiwała strona, stanowiskiem zaprezentowanym w orzeczeniu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 23 września 2011 r., sygn. akt II FSK 1224/10, z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II OZ 473/12, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Wykładnia wyroku nie może sprowadzać się do udzielenia przez Sąd szczegółowych wyjaśnień co do dalszego prowadzenia postępowania przez organy administracyjne. Nie może też zmierzać do zmian merytorycznych polegających na reinterpretacji uzasadnienia, czy jego poszerzenia go o inne elementy - istotne zdaniem wnioskodawcy.

W świetle powyższego Sąd nie znalazł podstaw do dokonania wykładni wyroku w zakresie wskazanym we wniosku.

W ocenie Sądu, wyrok nie nasuwa wątpliwości. Również sformułowania, jakimi posłużył się Sąd uzasadniając rozstrzygnięcie są jednoznaczne i nie wywołują

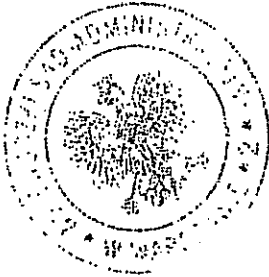
Sygn. akt II SA/Wa 503/12

wątpliwości co do ich wpływu na ocenę stwierdzonego stanu faktycznego i prawnego. Nie powodują też wątpliwości w zakresie wykonania wyroku oraz ustalenia powagi rzeczy osądzonej.

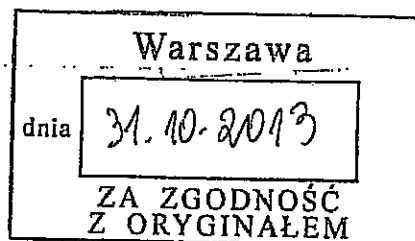
Organ, co należy podkreślić, skierował pod adresem Sądu pytania zmierzające do uzyskania szczegółowych wyjaśnień co do dalszego prowadzenia postępowania. Tego typu wnioski, z przyczyn powyżej wskazanych, nie mógł zostać uwzględniony.

Organ domagał się również poszerzenia uzasadnienia wyroku o dodatkowe motywy, co w istocie stanowiło polemikę ze stanowiskiem Sądu oraz subiektywną ocenę organu w kwestii prawidłowości wyroku. Wypełnienie takiego żądania wykracza poza obszar właściwy dla dokonywania wykładni wyroku w trybie przewidzianym w art. 158 P.p.s.a.

Mając na względzie wszystko powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie - działając na podstawie art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158 w związku z art. 160 P.p.s.a. - orzekł jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

5-1-8

RADCA PRAWNY
Małgorzata Węzolek-Romańczuk
WA-4349